

Reagiranj

Zašto Sidran vapi da uđe u PENBiH nakon što je iz PEN-a samovoljno izašao?

“Očuvati dignitet”; Oslobođenje, 26. juni/lipanj 2014. godine

U vašem izvještaju sa književne tribine posvećene prošlosti i budućnosti naše književne organizacije, Abdulah Sidran me opet proziva, a vaš drevni dnevni list Oslobođenje kao da je pretplaćen na konstantno blaćenje mene, prenosi ponovni napad na moju književno-svjedočansku malenkost. Napunila se već godina otkako sam se iz Toronta vratio da živim u Sarajevu, ali čini se da to niko nije primijetio, osim pisca Abdulaha Sidrana, koji već 20 godina ne prestaje da obavlja ulogu moga dželata. Nisam ni mislio da se vraćam u ulozu svjedoka sve dok se Abdulah Sidran nije prisjetio da sam mu postao književno-moralna opasnost jer, kako znamo, istina ponekad vrijeđa.

Ne bih ulazio u mentalnu patologiju Abdulaha Sidrana u zadnjih 20 godina, čime se ne bih sukobljavao sa psihijatrima, vječarima i vidovnjacima, a čime će se pozabaviti zvanični sud u BiH nakon moje tužbe koja je na putu ka tome piscu, koji je sebe proglasio najznačajnijim bošnjačkim piscem u fazi dugog odlaska. Pisac Sidran očito ima silnih problema ili sa amnezijom ili sa kreativnom potencijom ili je možda u pitanju projekat prekraranja istine o samom sebi za potrebe Istorije. Iz Sidranove mantre “Simić-četnik”, koja traje već 20 godina, vidim da mu zaista ne prija činjenica da postoje živi svjedoci iz vremena rata i opsade Sarajeva, vremena u kojem sam i ja bio živi svjedok. Bilo bi prilično jeftino sukob Sidran - Simić predstaviti medijima kao “dva karaktera kao dvije sudbine” jer ja Sidrana smatram moralnim pobačajem i huljom koja je bosanskohercegovačkoj književnosti nanijela više štete nego svi oni projektili sa pozicije Pala, zbog čega njegov prijatelj pjesnik - zločinac Radovan Karadžić sada nastupa na književnim čitanjima isključivo u haškoj ćeliji.

Kako stvari stoje, Sidran kao pisac najradije bi amnestirao i lobotomizirao parče istorije od odgovornos-

ti za sve ono što jeste radio ili nije radio u drami agresije na BiH. Govorim o huškanju, lažnom predstavljanju, minimaliziranju svega što nije on sam, i hajci na mene kao manjinskog Bosanca i još manjinskog kanadskog pisca, na čemu Sidran insistira već dvadeset godina. Ni sam ne znam na koji način je Sidran uspio da utetovira svoje književničko ime u redove Bošnjaka sa nižom stručnom spremom i to me se djelom ne bi ticalo da mi prije nekidan neki nepoznati lik, na pješačkom prelazu, nije opsovao “srpsku majku”, jer “zajebajem Sidrana.” Ja se zaista nisam vratio u Sarajevo da budem Srbin, nego pisac i građanin. Ne manjka mi internacionalna pomoć i zloćudno razmišljam da ipak prihvatim dva britanska advokata koji će oguliti škrtog i samoljubivog Sidrana za troškove boravka i prevodilaca nakon što se završi cijeli proces. Ja mogu lako biti zao kao Sidran, ali to nije dio moje prirode. Vratio sam se prošle godine u svoj rodni grad iako sam znao da nosim na leđima teret od pola tone imajući na umu da je moj brat Novica Simić (časni general Vojske Republike Srpske, onaj kojem su u Haagu čak i generali skinuli kapu) bio na strani agresora. Moj povratak u Sarajevo nakon 15 godina znači mi kao piscu, ono što je Orwell definisao kao “Svi smo jednaki, ali su neki jednakiji”.

Nakon što sam godinama smatrao da je ignorisanje najbolji lijek za uzurpaciju medijskog prostora Abdulaha Sidrana, kojeg naš nekada časni dnevni list Oslobođenje slavi kao najvećeg ikada bošnjačkog pisca, povratkom u Sarajevo sam shvatio da je nakon 20 godina dotični pi-

sac u medijima samo redefinisao svoj stav o meni u smislu da više nisam “četnik”, nego sam “brat četničkog generala Novice Simića”, što bi zamalo trebalo umanjiti krivicu mene i moje djece sa kojom sam svojom voljom ostao u opsjednutom Sarajevu. Da su moja pokojna braća živa, kao moj pokojni brat Stojan koji je bio na liniji odbrane BiH, ili da je moj brat Novica Simić živ, vjerovatno bi u prolazu na ulici u mimohodu raspalili multikulturnu šamarčinu Abdulahu Sidranu. Ako ne zbog mene, onda zbog istog načina

svaki pisac mogao doći i makar pojesti čorbu, a gdje su rado dolazili i Ibrišimović i Ladin. Na tome mjestu smo dijelili piscima ono što nam je stizalo od škrte humanitarne pomoći. Molim čitaoce da obrate pažnju da se radi o 1992. godini, a ne o 1993. Sidran laže. Sidran se u to vrijeme nije pojavljivao niti blizu, a isti se pojavio nešto kasnije na vratima da bi se obratio profesoru Lešiću biranim riječima: “Uzeću ovaj prostor, a ti se seli”. Nakon dva dana došli su naružani vojnici sa nalogom i naložili nam da se iselimo u roku od 24 sata i da, što je najsmješnije, vratimo prostor u prvobitno stanje”, što znači u stanje haosa. Nakon toga, Dom pisaca je postao Sidranov privatni posjed gdje je namještao sekretare i predsjednike prema svojoj volji. Dom pisaca je postao onakav kakav je bio i prije rata, kada se Sidran lako sporazumijevao oko finansija sa onima koji će kasnije ohrabrivati ideološki one vojnike koji će na Sarajevo sručiti tone projektila. I Kusturica i Sidran, koji su taj prostor Doma pisaca posvojili, profitirali su svako na svoj način, samo na dvije ideološke strane. Nedavno je Kusturica sponzorisao Sidrana oko operacije očiju, ali mu to nije pomoglo jer Sidran i nadalje nije pogledao kako valja. Očito, između ostalog, ima problem sa retrovizorom.

Sve ovo što govorim samo je pučka želja da upoznam moje kolege pisce iz cijele regije koja se nekada zvala srpskohrvatska kako se cijeli sukob mene i Sidrana bazira na tome da naš slavljeni kolega Abdulah Sidran ima problema sa planiranim uzimanjem harača, od Višegrada preko Tešnja, pa sve do Sarajeva. Nešto je zapelo oko harača u Sarajevu. U Sarajevu stanuju pametni ljudi i tu će biti problema. Da mi je samo znati otkuda Sidranu tvrdnja da sam ga

optužio da je “proganjao Srbe” jer to nikada i nigdje nisam napisao. Sidran već godinama proganja svakoga bez obzira na naciju svojim Goebelsovim kredom zavijenim u celofan patriotizma. A u pitanju je jedna i po svakog pisca opasna sujeta i sumnja da bi Sidranova memorijalna soba mogla biti na lokaciji Ustiprača.

Ne sumnjam da Abdulah Sidran neće odustati od pretvaranja bosanskohercegovačkog PEN-a u bošnjački sa ciljem da ono što je zakonom propisano kao građansko, pretvori u nacionalno, čisto iz privatnog interesa. Žao mi je zbog toga što sam njegove tekstove koji su napola fašistički već preveo na engleski i poslao nekim institucijama širom svijeta. Nikome pametnom ne treba previše vremena da uoči kako je Sidran pripadnost političkim strankama u vlasti mijenjao brzinom kojom se mijenjaju čarape nakon fudbalske utakmice. Jednostavan razlog je to što pjesnik vjeruje da bi se mogao domoći neke velike nagrade kao što je Nobel. Pristojnost mi ne dozvoljava da se izrazim kad će dotični Sidran dobiti tu nagradu. Moralno i mentalno Sidran nije uredu sam sa sobom aplicirajući za ponovni prijem u PENBiH nakon što je samu organizaciju nazvao leglom zla. Zašto li Sidran vapi da uđe u PENBiH nakon što je iz PEN-a samovoljno izašao? Vjerovatno da uništi nešto što je internacionalno, a ne služi njemu. U toj borbi je izabrao najlakšu kariku. Mene. Zajebao si se, Sidrane. Čini mi se da prilično dugo i nedostojno umireš. Uradi to književničko-muški da te pamtimo po stihovima, a ne po zlu koje širi svakog dana. Ti si jedini kojem to zlo ne smeta. Ionako si već pokojnik među onima koji vole čitati nekadašnjeg tebe. Među kojima sam i ja.

Ja sam pisac sa malom zastavom u ruci. Ti si pisac sa velikom zastavom u ruci. Ne dozvoljavam da me prekriješ i zasjeniš tom zastavom toliko da se ne vidim.

Goran Simić, književnik

Oslobođenje, 26. 6. 2014.

na koji su nacisti imenovali žrtve po krvnom i porodičnom srodstvu. Sidran nigdje nije pomenuo da je moj brat Stojan bio na prvoj liniji odbrane BiH u Blekinom potoku, da mu je snajperski metak prosvirao kroz grudi i da je kasnije umro od posljedica. Ne mislim se u ovome pismu baviti zbirom gubitaka niti pominjati ratno profiterstvo u kojem je Sidran stekao priličnu imovinu, a ja stekao status podstanara.

Da se vratim na temu: Čista je laž da je novo Udruženje pisaca počelo djelovati 1993. Sa početkom rata, 1992. godine, profesor Zdenko Lešić i ja smo oformili krizni štab plašeci se da će u haosu pljačkanja Doma pisaca nestati sva vrijedna dokumentacija vezana za pisce. Osposobili smo skoro totalno uništeni restoran toliko da ga stavimo u funkciju da bi

Više od 2.000 Visočana iftarilo pod vedrim nebom Bratstvo ne poznaje granice

Istanbulska općina Bajrampaša, u saradnji sa Općinom Visoko i Medžlisom IZ-a Visoko, priredila je zajednički iftar za više od 2.000 građana visočke općine. Iftarske sofe postavljene su na centralnom gradskom trgu,

u Ulici Alije Izetbegovića, a kao i prošle godine Visočani su dijelili iftarsku radost pod vedrim nebom, te na taj način nastavili ramazansku tradiciju i druženje uz zajednički iftar.

Inače, već devet godina općina

Bajrampaša organizira zajedničke iftare, a ove godine konvoj pod sloganom Bratstvo ne poznaje granice širi bratstvo u 22 grada BiH, Hrvatske, Srbije, Crne Gore, Albanije, Makedonije, Grčke i Bugarske.

- Hvala vjernicima koji su došli u velikom broju, želim svima ugodne iftarske trenutke. Ovaj konvoj jača saradnju među narodima. Veliki odziv naših stanovnika je upravo pokazatelj duha solidarnosti među našim narodima, kazala je načelnica Visokog Amra Babić, uz želju da zbog velikog broja vjernika sljedeće godine bude pripremljen iftar za najmanje 5.000 ljudi.

Od akšamskog ezana pa do kasno u noć, radost ramazana širila se visočkom čaršijom, a građani su uživali uz Vispakovu

zlatnu džezvu, te poseban ramazanski program koji su pripremili gosti iz Turske i članovi KUD-a Visoko. I. Im.

